

Helsingissä 2. p:n lokak. - 95.

Pikku Maisuni!

Oikein paljon kiitoksia viime kirjestäsi, jonka sain sunnuntaina. Se oli semmoinen kuin kirje pitää oleman, ja Oskari ihmetteli, kuka tuli luokseni samana iltapäivänä, että mistähän se Pekko on niin ihastuksissaan, ennenkuin sai nähdä sinun kirjeesi, sillä silloinkaan tuo tytti arvasi... Varmaan jo olet saanut kuvani, jonka lähetin lauantaina. Mitä siitä pidät? Ehkä on sinullakin toinen muisto minusta kuin mitä se kortti esittää. Niin on kumminkin minun laitan. Täälläkin on minulla yksi kuva sinusta (varmaan

Pajon, pajon tenosin vititän. Ei aininkaan hän enään sure.

Minusta jostus omat Pekonasi!

ettei meidän ole lähettä. Jännä. Etkö, me kuu ohjeita yllä.

ennen otetta), vaan, niinkuin jo
herroin, paljon on sulaisempi se Majja
joka on minun mielessäni. Missätkö
esim. tuota toista teatteria-iltia, jolloin
neiti Pitkisen kanssa oltiin kolmen
kesken Vasantasena katsomassa? Sillä
Sinä olit niin sanomattoman ihana tu
sa somassa kansallisuudessa, kun kert
jäitän kahden kesken logiin, että —
Mutta nyt ei tulla itserakkaiksi eikä
turkamaisiksi...

Sinä hyögit, oleuko kertomut Gerdu
meistä. Oi, ole huolehti! Jo jinnassa pa
latessamme Pietarista kävi hänelle Sää
liksi minun surkea ulkomuostoni ja si
loin herroin hänelle kaikki alusta lop
puun — ja silloin hän tuli hyvin luku
Tuhki. Kattaleppas nyt! jo on kolmas
viikko kulumassa siitä... Syhy on tul
lut, karmiin tulevaardin vaahterat sei
sovat kellastuneina, ja tuoli ajaksi ha
dän lehtiään pitkin maailmaa. Pal
jon hai nekin tietäisi kertoa, jos oikein

ymmärtäisi heidän kieltänsä. Niitä ker-
ran kutsulessani muistui kuitenkin mie-
leeni se kertomus, jonka nyt saat kuulla:

Lähes puolikolmatta tuhatta vuotta
sitteen eli herran mies nimeltä Pyta-
goras. Nuoruudestaan saakka hän oli ol-
lut matkoilla, käynyt Egyptissä, Ara-
biat, Indiat y. m. ja oppinut paljon pal-
jon. Kuudenkymmener vauhana hän saapui
Italiaan, asettui Krotonin kaupunkiin a-
sumaan ja tuli pian kuuluisaksi ja kun-
nivitetuksi mieheksi erään koulun kautta,
joka hän perusti.

Pythagoras oli viisas ja hyvä, ja sentähden
oli huolimatta iästään, hänen vartalonsa ro-
tova, hänen liikkeensä keveät ja hänen kas-
vonsa kauniit kuin nuorukaisen. Mutta mie-
hunden arokkaisuus ja ajattelemisen kautta
voitetun viisauts auttoivat hänen olemaan
erityisen viikätyn, jota ei ole nuorukaisel-
la.

Hänen koulunsa oli jonkinmoinen yk-

Tennessä koki...
! Pyta on ollut matkoilla, mutta ei se omistunut, ei

Leiskoulu, sillä siihen kuului sekä poikia
että tyttöjä; mutta niitä ei opetettu yhdessä,
vaan erillään, eivätki ne saaneet seurustelua
keskenään, ennenkuin olivat täysikäisiä
vareita nuoria ihmisiä. Myöskään eivät käy-
neet koulussa niinkuin nykyään, vaan
he asuivat täydellisesti Pytaagoraa luona,
koulu oli myös heidän kotonaan.

Kaksi oli mukkeista kivi- ja puurakennusta, toinen
miespuolisia, toinen naispuolisia oppilaita
varten, jotka molemmat sijaitsivat kau-
punin lähistössä kauniilla kukkulalla.
Isot puutarhat ja puistot niitä ympäröi-
vät, ja ikkunoista oli suuremmainen nä-
köala Välimeren aavan sinipinnan yli.
Joka aamu, kun aurinko nosti kultaisen
päänsä Välimeren aalloista, tervehti päi-
vän syntyä Pythaagoras, joka linnamuo-
kosen rakennuksen katolta ihaili luonnon
seurunnutta ja kauneutta...

Oli ihana kevätpäivä. Rivellä viha-
noivassa puutarhassa istui Pythaagoras, ku-
ten aina puettuna pitkiä valkoisia vaipo-

Maailman viisi selskita. 2. "Hyllä" sen tiskin. "Jas ma!" omadamaa grece. "